Амо, свр. с
бъоу, двто, р
срдца ся р
сверозап
тамо и а
амо свр. с
бъо употр
рый и нов
така прос

Амо нар. МСР. въ старый и новый цръковенъ языкъ: амо и аможе, бъоу, двто, кл. двто. Просто, несъставно срдца ся и въ привый ~~на~~ говоръ, но рядко въ сверозападны ~~на~~ кр. еве тамо и амо — тукъ, тамъ: барата увця тамо и амо — рѣчата извива на самъ на тамъ. Съ това значение ся употрѣбява и отъ сърбы ~~на~~. Отъ новы ~~на~~ наши писа-тели употрѣбено е: Войвода бързо приближи амо, искаше да принесе утѣхъ, чрезъ приурдна лъгнвше тамо! Все ся трудеше безъ утѣхъ. Гр. 136. Дъвернъ обяснява думѣ-тѣ съ руе. сюда или сюда — на самъ, нѣмъ гръцки тѣ; но въ такъвъ случай или обясне-ние то е несполучливо или употрѣбение то е криво и силно за стихъ тъ насилено употрѣбено. Смыслъ тъ показува думѣ-тѣ употрѣбения вмѣсто гръцки тѣ ара-цомъ. Кар. Изрѣч. Войвода та цомъ приближи близу, искаше да принесе утѣхъ... По-общо е употрѣбение то на съставны ~~на~~ отъ амо думы: в. камо, вамо, овамо, оттамо, сам (Амо) и скратены ~~на~~ сами — тамъ. 2) ~~Обръщ се и другадѣ точе, нестъ~~ Я ~~обръщ~~ се назадъ не повращамъ, само сакамъ на господа да се поморимъ. В. К. 42. Дали е амо — чука (сакамъ да се помолимъ или е по погрѣшка изкакъ записано и печатано вмѣсто амин; Защото у сѣщый писа-

Амиякъ (тъ) ~~[illegible]~~ нишадъ, съединение на азотъ съ водородъ.

Амнистия (та) все прощение, общо прощение на всички що въ предгрѣ-шили въ нѣщо, на направили нѣкаво престъпление.

Амудреолу, чичовъ синъ; внукъ, племенникъ

Амуфря (та) чичо, старико, старика, на бащи та братъ.

Ампунция (та) ремы нѣще да солдаты ~~на~~, като дрехы, обувки и др.

2) Обръщение, възвръщение, доставяне на всичко нужно за войска.

Амфибий (тъ) двоприродно, водоземно или земноводно, животно, което живѣ и на сухо и въ водѣ.

Амфибрахий (тъ) стихъ отъ три слога, двата крайни (първый и послѣдний) кратки, а средний дългъ. на пр. недѣля, стоене.

Амфитеатръ (тъ) мѣсто възвишено около ~~на~~ на полукрѣгъ, ~~на~~ нарочно направено така за зрители ~~на~~ то театрѣ-тѣ и то цръковѣ-тѣ.

Амъ и ам свр. скратено отъ ама или отъ ами: Що баре да е кадѣ-че амъ бѣло черно и бѣлане. В. 48. Другъ кю си ~~на~~ развръщамъ, и мой тѣ ~~на~~ да ся земя, амъ ~~на~~ да си правариш да я грабнѣ-тъ. В. 5. в. Зяръ ни са дѣцата чи ни са вятрови и магли, амъ са ду-годи и силовити. В. 5. 9. Водѣ ~~на~~ е щественно чудно бистра, амъ си-хи кеф сила бавене. В. 5. 10. Ам'тачи берч. амъ ~~на~~? амъ кой? ам'че какъ.

Анаграмма (та) разбѣстяване на букви ~~на~~ въ единѣ думѣ да-да съставятъ другѣ ~~дума~~ на пр. мир — рим, рада — бера.

Анагностъ (тъ) чтецъ, комуто е дозволено да се обличе въ сти-харь и да прислужва на свещеници ~~на~~ въ черква.

Ана, или на грекски бъоувя мило сѣ. тоурецко яна.

Анадолецъ (тъ), житель на Анадолъ, изъ Анадолъ.

Анадолия (та) тоурецко анадолецъ.

Анадолякъ (тъ) в. Анадолска земя. Абе, да скале! Казвать че има дрекъ (бой) тамъ далечъ отвѣдъ Анадолякъ тъ, та чякъ въ Лондрѣ. Ч. 201.

Анадолска земя, в Анадолъ. Декарахя Дойна, земя Анадолска, Анадолска все турска. В. 101. Тодорче то тѣдъ нихя го, отъ нели го клета земя, клета земя Анадолска. — Татарели го тѣдъ ни, отъ нели го отъ нели, клета земя Анадолска. — 308.

Анадолъ (тъ) анатолия (отъ ἀνατολή, изгрѣвъ) Малѣ Азия. Първо мили мѣ, на тѣ въ Анадолъ, на дъ ~~на~~ тѣ на Анадола. Ч. 216. Су се прочолъ дуръ въ Анадолъ, со моятъ тѣ чръка книга, со моята хѣ-бавина. В. 306.

Амфиболъ (тъ) особенъ родъ минерали, въ съставътъ на кой-то влизатъ варъ, кремъкъ, ма-гнезия и прѣдимно окысъ сами въ дросъ! казвася още и базалтъ. Р. С. Р. XVII. 191. Амфи-болитъ е тъмно зеленикавъ.

Амиадъ (тъ)